

MISTIČNI HRAM

Sestra Marija od Presevetog Srca

U mojoj duši podižeš
velebni hram
svoje slave.
On raste iz dubina
poniženja i bola
u Vječnost.
Zvijezde ga tajanstveno motre
i obasjavaju
u noći.

KAD ŽELIM . . .

Kad želim da Te dohvatim
Ti mi iščezavaš
i velom tajanstvenosti
sakrivaš mi lice svoje.
Ja živim
u vječnoj čežnji
za Tobom.

POHITI SA MNOM . . .

Pohiti sa mnom k novoj svjetlosti.
Bit ću lakša od snova . . .
Bit ću kao rosa jutarnja
što drhti na cvijetu
kao biserna suza u tvojim zjenama.

TI UDARAŠ

Ti udaraš bolima po duši mojoj,
Ti si umjetnik s dlijetom
a ja sam kip.
Svaka nevolja dublje utiskuje
Tvoj lik u momu srcu.
Zamahni . . . Udari jače.
Da ga nikakva oluja
ne može izbrisati.

RASTANAK

Tužno gledaju za mnom
vitki jablani,
jer se od njih rastajem.
Preda mnom se stere
bijela, daleka cesta . . .
Svaki dan od nečega odlazim;
uvijek se rastajem od onoga
što volim .
Srce je moje raskršće
svih rastanaka.
Tužno gledaju za mnom
vitki jablani
kao da se nikada više
neću vratiti.

IZ DNEVNIKA JEDNOG KATEHETE

Ivan Cvitanović

Zar ti želiš da ti se oprostí ono što si najbolje učinio?

Bojim se da su ljudi spremni dijeliti nam takovo opraštanje. Oni bi nam najradije oprostili ono što smo najbolje učinili, ono što je neopozivo naše, po čemu se mi izdvajamo, što u svojoj golotinji donosimo kao dar čovjeku . . .

Ali ja neću da mi se tako oprašta. Ne želim da mi se oprostí moja smionost, moj rizik, moja nezadovoljstva i nemiri, moje sreće i radosti, moje osamljenosti i boli. Zaklinjem vas, braćo, nemojte me proklinjati vašom samilošću. Ako već mislite da nisam dovoljno čovjek nemojte barem od mene praviti kukavicu. Meni ne treba vaš mir i vaša sigurnost. Mene plaši mir bare i sigurnosti krda i čopora.

Zato vas molim, ostavite mi mogućnost da sebe poklonim, da sebe »izgubim«, da izgorim pa makar to bilo poput stijenja što tinja! . . .

* * *